

Finbil som kämpat hårt

Flera av landets renoverade veteranlastbilar har genomlevt ett hårt arbetsliv. Det gäller även Kenny Nilssons Scania LS111 från 1979. Men nu har den en lugn tillvaro och behöver inte bära några lass.

Av Bo Norvinge (text & foto)

Kenny Nilsson är noggrann med finishen och vill ha ordning på grejerna.

Idag är det svårt att tro, att Kennys LS111 haft ett hårt förflutet med slig-, virkes- och anläggningstransporter.

Klassiska Lastbilar stämmer träff med Kenny Nilsson på en lantgård en bit utanför Ystad.

– Jag hyr in bilen i en stor maskinhall här på gården, förklarar Kenny Nilsson som själv bor i bostadsrätt i Ystad med vissa svårigheter att förvara en drygt tio ton tung lastbil hemma.

Vi rundar hörnet på Christer Lenartssons maskinhall och framför porten står Kennys Scania LS111 och blänker ikapp med solen. Ljusgrön med vita linjer, mörkgrå ram och flera rostfria inslag.

– Tror det är Bergkvists Sågs färger från början. Den bilen gick inne på deras såg i Insjön, berättar Kenny.

Det var Per Bodeström som hade denna ganska speciella körning för 11:an på sågverket under 19-20 år. 900 meter fram och tillbaka mellan två torkar. Blöta bräddor åt ena hållet och torra åt andra hållet med treaxlig vagn i draget.

När Per köpte Scania 1985 från Amsbergs Bilaffär i Borlänge hade den rullat 35.000 mil. Det första han gjorde var att byta koppling, sedan puttrade den och gick i åkeriet tillsammans med tio-tolv bilar.

Bilen hade tidigare rullat med slig mellan gruvan i Garpenberg till Fagersta Järnverk med en fyraxlig paragrafvagn efter sig hos första ägaren, en åkare i Norberg.

Sligdammet hade anfrätt lacken under den första tiden och flaket tog stryk under åren på sågen då truckarna som lastade och lossade många gånger saknade bromsar. Men vid ett tillfälle renoverades bilen ordentligt och fick Bergkvists färger.

Senare användes den under sommarhalvåren i anläggningssvängen hos Maserfrakt och rullade en del i Borlängetrakten. Trälämmarna plockades av och en stenvägga lades på flaket. Det är för övrigt den som sitter fast på tipp ramen idag.

Men slutligen tog åldern ut sin rätt och 11:an såldes 2012 till Rickard Hellström utanför Hedesunda där den så smått tjänstgjorde i lantbruket tills Kenny fann bilen och tog över den 2015.

– Jag körde den ner från Hedesunda och den gick hur fint som helst.

Bilen var i rätt bra skick. Flaket lyftes av och en del fixades med det. Samtidigt fick ramen på bilen repareras då den som vanligt var ordentligt rostsprängd. Det värsta skars bort och ersattes av nya balkar och plåtar.

Östervålas trevägstipp innebär som bekant även sidotipp, men Kenny har faktiskt aldrig provat funktionen och har ju heller ingen nytta ▶

Östervålaflaket har trevägstipp men sidolämnarna på flaket inte kan öppnas längre.

► av den när flaket nu inte är öppningsbart åt sidorna.

- Flaket sitter kanske lite för högt, men det får vara så länge, säger Kenny när han hoppar in i bilen för att höja det för bildernas skull.

Kenny har inte behövt göra något med motor och växellåda. Allt fungerar felfritt så han känner ingen anledning att öppna utan det får gå så länge det går.

Så mycket arbete på hytten har heller inte behövt läggas. Plåt och lack var bra men lite har Kenny justerat. Han har också målat stötfångare, grill, fälgar och pejlstänger. Linjerna fanns på när han köpte Scania men de var skadade på flera ställen så Kenny har fått dra nya. Han valde också att förlänga linjerna någon meter på flaksidorna.

- Jag har min bror som hjälper mig, Lars. Alla känner honom som Ystad-Lasse. Hade jag inte haft honom så vet jag inte hur jag skulle klarat mig. När jag har problem så brukar jag ringa honom och han brukar ha lösningar.

- **Min andra bror** Mats är påhittig, han är också intresserad av lastbilar. Han har dragit ljust till pejlstängerna. Sladden ligger utanför stängen och utanpå en krypslang som jag målat, förklarar Kenny.

Han visar fjärrkontrollen på nyckelknippan som han kan dimma ljust med för att det inte ska blända när man kör.

- Jag och mina bröder är uppfödda med lastbilar. Min far körde och jag åkte med sedan jag var tre-fyra år. Han startade 1972 eget åkeri, Jan Nilssons Åkeri i Ystad som hade 13 bilar. Det var 88:or, 89:or, 110:or, en 76:a och två Ford Transcontinentaler.

Bilarna gick ute allihop på Italien och Österrike, sedan även på Grekland och Mellanöstern.

- Jag körde där tills han lade ner efter tio år och jag fortsatte köra lite runt omkring på andra ställen, som Gunnar Karlsson i Växjö och Einar Bondesson i Skurup. Har alltid gillat att köra för olika och prova på, men för 18 år sedan efter att fått problem med axlarna och knän tyckte jag inte det var roligt längre.

Kenny fick istället jobb inne på Ystad Kommun där han kör lite lastbil och jobbar inom renhållningen.

- Jag kör en gammal Scania T82 från 1984, så jag kör veteran både här och på jobbet, säger han med ett leende.

Kenny och Lasse håller just nu på att renovera en jigg, en IIsbo från 1969.

- Jag hade inte tänkt på att ha något släp, men såg på Blocket en kärria med plåtflak. Då blev jag sugen så jag köpte den. Jag och min bror åkte upp till Stockholm och hämtade den.

Nu håller de båda på att plocka ner den för att blåstra och måla. Sedan ska det dras el, fixas bromsar och sätta på flak.

- Det är mycket jobb att få i ordning den men det får ta den tiden det tar bara det blir bra. Jag vill att det ska se bra ut.

Kennys 111:a kommer dock inte att behöva slita hårt mer.

- Jag kör bara på veteranrally och till lastbilsträffar, understryker Kenny som hittills fått med sig två tredjeprispokaler. En från Ljungbyhed och en från Kristianstad.

Att Kenny Nilsson gillar bra puts och är rädd om grejerna står klart. Det är hans fina Scania LS111 ett rullande bevis för. □

Vit ratt ska det vara tycker Kenny. Annars är interiören original med stoppad instrumentbräda och brun galon.

Fullt i motorrummet. Motor och växellåda har inte gjorts något med på länge. Och när det fungerar finns det ju ingen anledning att riva isär.

Bränsletanken var i sämre skick. Den fick svetsas upp då den var rostig och läckte diesel.

Fakta

Bil: Scania LS111, 1979
Motor: 6:a, 290 hk
Antal växlar: 10
Hytt: HL21 Daghytt
Påbyggnad: Östervåla trevägstipp
Tjänstevikt: 10.470 kg
Maxlast: 13.030 kg

Bilden är i högsta grad arrangerad. Några lass blir det inte längre med bilen som nu för en lugnare tillvaro.

Jag kör en gammal Scania T82 från 1984, så jag kör veteran både här och på jobbet.

Ramen innebar en hel del jobb. Den som så många andra led av dubbelramarnas obligatoriska sjukdom rostsprängning.

Snyggt ska det vara även bakifrån, anser Kenny. Rostfria bakljuskonsoler förhöjer stilen.